

To najdôležitejšie pre ženu je mať sexepíl, vysvetľuje mama. Sexepíl je niečo, čo žena ne-

môže ani získať, ani odkukať, ani si to nemôže kúpiť. Sexepílu sa nedá naučiť. Sexepíl žena má, alebo nemá. Basta, tak je to, vraví mama. Žena bez sexepílu je podľa mamy na tom zle, nie je vraj vôbec ženou. Moja mama má, vďaka bohu, veľa sexepílu a robí si starosti o mňa, či vôbec niekedy nejaký budem mať. Odvtedy si robím starosti aj ja. Neviem, ako sexepíl vyzerá, aký je na dotyk, kde sa zdržuje. Je to cudzie slovo, pre ktoré nemáme preklad, ale mama vraví, že mužské pohľady nám prezradia, či máme sexepíl. Muži vraj milujú sexepíl nadovšetko. Vďaka sexepílu im môžeme pliesť hlavy a môžeme im vládnuť. Už od vekov mužov preľstievame sexepíлом ako muchy lepkavou mucholapkou. Bez lásky mužov sme nikto, hnilá slivka, basta. Vraštenie čela sexepílu neprospieva, ani uvoľnené brucho, ktoré sa hojdá, ako sa mu páči. Mama ma napomína, aby som čelo udržiavala hladké a bezmyšlienkovité a vťahovala brucho.

Keď príde nejaký inžinier, začne mama dychčať, prsia sa jej vzdúvajú. Žena so sexepíлом je ako prenasledovaná srnka, ktorá beží le-

som, ako na jednej olejomalbe v našej predsieni. Žena má poľovníkov dráždiť, nemá im však podľahnúť, vraví mama. Podľahnúť znamená dopustiť sa hlúpej chyby a milovať, slovo „milovať“ mama posmešne natáhuje. Múdra žena mužov nemiluje, vie, že sú iný druh, nikdy sa s nimi nemôžeme priateliť. Súdružka učiteľka zasa vraví, že pokroková žena žije s proletárskym mužom v priateľstve, tento je však len jej druhým mužom, pretože jej prvým mužom je práca. Moja mama si myslí, že naša učiteľka nemá sexepíl, a preto rozpráva také báchoroky.

Keď sa moja mama s vtiahnutým bruchom a hladkým čelom zahráva s tými bytosťami nepodobnými človeku, chcem sa to naučiť aj ja, musím sa to naučiť. Vystrkujem zadok, prehýnam sa, nakláňam hlavu nabok a odmenou sú mi zahmlené pohľady, ktorými o mňa zavadia okoloidúci muži. Sú čudné a odporné. Dokonca aj môj otec sa potom na mňa tak pozerá a moje telo sa v kŕči sťahuje, bije na poplach a vyháňa ma z môjho vnútra. Chlipné pohľady koldokola sú mrežami, ktoré sa mi zarývajú do pokožky, a moje jediné,

pohyblivé, darované telo mi už nepatrí, patrí tým, ktorí ho chcú. Keď som sama v lese, bojím sa, že spoza kríka vyjde muž, telnatý, starší, neoholený. Smrdí pálenkou a pozerá sa na mňa nehanblivými očami. Zmocní sa ma a navždy ma rozštiepi, akoby som bola kusom dreva pred jeho domom. Tento muž žije aj v mojich snoch, vynára sa všade tam, kde som sama. Muž nie je človek a ja sa stávam ženou.

Moja mama očakáva od muža, že ho pri pohľade na jej sexepíl zachváti slabosť a vyjachce niekoľko komplimentov. Keď si nejaký muž jej vnady výnimočne nevšíma, prepadne panike, domnieva sa, že s jej výzorom nie je niečo v poriadku. Očervenie, prudkými gestami si upravuje vlasy, v páse sa prehýba sem a ta, akoby fúkal silný vietor, pritom je totálne bezvetrie, a jej mužský náprotivok s ňou hovorí, akoby bola jednoducho človek. Ibaže mama nevie, ako sa má v takejto situácii správať, a takého besedníka považuje za nudného. Aj môj otec si myslí, že všetkých mužov musí zachvátiť nadšenie, keď im predstavia mamu: Moja žena, povie blažene a smeje

sa tak ako nikdy. Mame je to trápne, nadáva mu potom, že nie je kobyľa, ktorú predvádzajú a očakávajú, že všetci padnú na zadok. Keď otec predstavuje ľuďom mňa, jeho hlas znie prakticky, akoby vravel: A toto je naša metla.